

Odpor podle § 182 a násl. ex. ř. není obranným prostředkem proti usnesení již učiněnému, nýbrž dává účastníkům dražebního řízení možnost, by, než se stane usnesení o příklepu, přednesli a uplatnili, co dle jejich názoru má být důvodem k odepření příklepu. Jak Dr. Kornitzer (Gerichtszeitung 1915 str. 251 a násl.) praví, směřuje odpor proti tomu, by nebyl udělen příklep, nikoli proti příklepu již udělenému, a jest proto odpor po udělení příklepu nemyslitelným, ježto účelem odporu jest jen zameziti, by nemusila být zvrácena provedená již dražba. Za to rekurs má za účel, aby dražba udělením příklepu již provedená byla zvrácena. Právem proto rekursní soud odmítl stěžovatelův odpor podaný po udělení příklepu. Stěžovatel sice v dovolacím rekursu praví, že, pokud by šlo o otázku, jakým způsobem se má vada § 184 čís. 3 ex. ř. uplatňovati, není prý v § 187 určeno a že prý ji uplatňoval včas v řádné písemné formě, vyhovující náležitostem stížnosti. Avšak v podání stěžovatelově jest výslovně uvedeno, že se podává o d p o r proti příklepu, a činí se prostě návrh, by bylo odporu vyhověno. Stěžovatel zamýšlel tedy podati a také podal jen odpor, nikoli rekurs, do usnesení o udělení příklepu. Proto neměl rekursní soud příčiny, by podání vyřídil jako rekurs do usnesení o udělení příklepu. Tím méně jest k tomu s obejitím druhé stolice povolán nejvyšší soud, jehož činnost jest omezena na přezkum napadeného usnesení. Jest sice pravda, že rekursní soud, rozhoduje o rekursu do usnesení, jímž byl příklep udělen, má z moci úřední přihlížeti k nedostatkům v § 184 čís. 2, 3, 4, 6 a 7 ex. ř. uvedeným (srov. rozhodnutí čís. 6546 sb. n. s.). Ale tu nešlo, jak již řečeno, o rekurs do usnesení, jímž soud první stolice s obejitím pořadu stolic změnil své původní rozhodnutí. Za tohoto stavu věci nebyl rekursní soud povolán, by z moci úřední přezkoumával usnesení, do něhož nebyl rekurs vůbec podán.

Čís. 9197.

Zabavitelnými jsou i peněžité pohledávky závislé na výmince, vázané lhůtou a takové, jichž uplatňování jest závislým na vzájemném plnění. Lze zabaviti nárok na kupní cenu, byla-li již ujednána kupní smlouvou, třeba nebylo dosud prodatelem plněno.

(Rozh. ze dne 21. září 1929, Rv I 1995/28.)

Žalované firmě byla usnesením ze dne 21. ledna 1927 povolena exekuce zabavením pohledávek dlužníka (firmy F.) za firmou D. z dodávky zboží. V žalobě o zrušení exekuce na jednu ze zabavených pohledávek tvrdila žalující firma G., že jí přísluší k zabavené pohledávce právo, nedopouštějící výkon exekuce, ježto jí dlužník postoupil již dopisem ze dne 24. ledna 1927 svou pohledávku z dodání zboží ze dne 7. dubna 1927. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Dovolání činí dovolacím důvodem § 503 čís. 4 c. ř. s. dvě námitky: a) že usnesením prvního soudu ze dne 21. ledna 1927, jímž byla zabavena pro vykonatelnou pohledávku žalované firmy pohledávka povinné strany za poddlužníkem (firmou D.) 20.000 Kč za dodané zboží, nebyla zasažena pohledávka povinné strany za poddlužníkem z dodávky zboží ze dne 7. dubna 1927, b) že, nehledíc k tomu, šlo by o pohledávku teprve budoucí, která nepodléhá exekuci. Aby mohly býti tyto námitky správně posouzeny, jest si především uvědomiti, na jaký právní důvod založila žalobkyně žalobu. V žalobě a v protokolu ze dne 26. října 1927 tvrdila žalobkyně k odůvodnění žalobního nároku, že jí přísluší k předmětu dotčenému exekucí (k zabavené pohledávce) právo, nedopouštějící výkon exekuce (§ 37 ex. ř.), ježto jí strana povinná postoupila svou pohledávku z dodávky ze dne 7. dubna 1927 již dopisem ze dne 24. ledna 1927. V protokolu ze dne 27. dubna 1928 doplnila žalobkyně svůj přednes dodatkem, »že exekuční návrh, jakož i exekuční usnesení zní tak, že se zabavuje a přikazuje pohledávka firmy za poddlužníkem za dodané zboží«. Již z toho, co přednesla žalobkyně v řízení první stolice (v žalobě a v protokolu) k odůvodnění žalobního nároku, vyplývá, že žalobkyně věděla, že se usnesení povolující exekuci týká přes to, že zní na zabavení a na přikázání pohledávky povinné strany za poddlužníkem za dodané zboží, pohledávky povinné strany za poddlužníkem z dodávky ze 7. dubna 1927. Vždyť sama uvedla v žalobě, že jí na zabavené pohledávce přísluší právo nedopouštějící výkon exekuce, ježto jí pohledávka ta byla postoupena do vlastnictví a postoupena jí byla, jak zase sama tvrdí, pohledávka kupní ceny z dodávky ze 7. dubna 1927, a z důvodu, že jí byla tato pohledávka postoupena, domáhá se žalobkyně výroku o tom, že jest exekuce zájmem této pohledávky nepřípustná. Že poddlužník (firma D.) věděl, která pohledávka povinné strany byla proti ní zabavena, že šlo o pohledávku z dodávky ze dne 7. dubna 1927, vyplývá jasně z jeho podání na okresní soud v T. Že by vymáhající věřitelka (žalovaná) nebo povinná strana nebyly si vědomy toho, která pohledávka povinné za poddlužníkem byla řečeným usnesením zabavena, nebylo v řízení prvního soudu vůbec tvrzeno. Vyslovil-li tudíž odvolací soud názor, že nemohlo žádnému z účastníků exekučního řízení zůstatí neznámo, o jakou pohledávku jde, nelze tento názor napadati jako nesprávný, jest s ním naopak souhlasiti. Věděli-li účastníci exekučního řízení, která pohledávka byla ve skutečnosti zabavena, neobstojí ani výtká žalobkyně, vznesená shora pod a), předpokládajíc ovšem, což jest zdůrazniti, že nemá žalobkyně ani pravdu ohledně námitky uvedené pod b). V tom směru jest řešiti otázku, zda jest zabavitelnou pohledávka kupní ceny, ujednané již kupní smlouvou, dokud nebylo zboží týkající se této kupní ceny prodátem dodáno a nenastala ani splatnost kupní ceny. Jest zjištěno, že mezi firmou F. jako prodávající a firmou D. došlo v prosinci 1926 ke kupní smlouvě o zboží, které bylo dodáno fakturou ze dne 7. dubna 1927 za cenu tam uvedenou,

při čemž byla cena splatnou do třiceti dnů po obdržení zboží. Koupě, k níž došlo i mezi povinnou stranou a poddlužníkem, jest smlouvou vzájemnou, zakládající nároky a závazky obou stran, jež jest plniti, není-li nic jiného ujednáno, ráz na ráz. Z kupní smlouvy vyplýval podle § 1062 obč. zák. pro prodatele (povinnou stranu) nárok na kupní cenu, který byl ovšem závislým na tom, že i prodatel splnil povinnosti v § 1061 obč. zák. mu uložené. Byl tudíž nárok prodatele na kupní cenu závislý na jeho vzájemném plnění. Podle § 294 ex. ř. jsou zabavitelné peněžité pohledávky všeho druhu, i pohledávky závislé na výmince, vázané lhůtou a takové, jejichž uplatňování jest závislým na vzájemném plnění (komentář Neumannův k § 294 ex. ř. str. 916). Podle toho lze zabaviti kupní cenu, ujednanou kupní smlouvou, třebaž dosud nebylo plněno se strany prodatele, neboť jde o nárok zabavitelný, jehož uplatnění závisí na vzájemném plnění. Nejde tu, jak se dovolání mylně domnívá, o nárok, jaký má na mysli Neumannův komentář ve výroku, jež žalobkyně z něho cituje, neboť tu je míněn nárok, vznikající teprve dlužníkovým plněním (na př. při smlouvě námezdní). Žalovaná mohla tedy v lednu 1927 podle usnesení ze dne 21. ledna 1927 zabaviti pohledávku povinné strany na kupní ceně za poddlužníkem, ujednanou již kupní smlouvou uzavřenou v prosinci 1926, třebaž dodávka zboží nastala později, až dne 7. dubna 1927. Nemá proto námitka žalobkyně uvedená pod b) v zákoně opory.

Čís. 9198.

Jest právním zájmem na brzkém určení (§ 228 c. ř. s.) neplatnosti smíru, hrozí-li žalovaný exekucí ze smíru, jež žalobce považuje za nicotný a právně nezávazný.

Za »donucení zvláštními okolnostmi k uveřejnění« ve smyslu § 489 tr. zák. nelze pokládati, že se kdo chtěl uveřejněním pouze vyhnouti vlastnímu stíhání pro urážku na cti.

Neslušným jest nejen jednání, jehož předmět nebo obsah se přiči dobrým mravům, nýbrž i takové, jehož důvod a účel se nesnáší s dobrými mravy.

(Rozh. ze dne 21. září 1929, Rv II 275/28.)

Žalobce učinil o žalovaném výroky, pro něž žalovaný na něho podal žalobu pro urážku na cti. Při hlavním přelíčení učinil žalobce čestné prohlášení, že urážlivé výroky byly bezpodstatné. Čestné prohlášení bylo velmi obsáhlé, jeho vývody týkaly se najmě života soukromého a rodinného a žalobce se v něm zavázal též uvést jeho obsah ve všeobecnou známost v obcích G., T. a Sch. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce, by bylo uznáno právem, že čestné žalobcovy prohlášení jest nicotné (neplatné), pokud jest v něm obsažen závazek žalobcův uvést obsah prohlášení ve všeobecnou známost v obcích G., T. a Sch. Žalobu